

Zeilen met neef Bart

Maria Boonzaaijer

Heleen heeft een neef en hij heet Bart. Hij is haar lievelingsneef. Altijd als ze samen zijn, hebben ze plezier. Dat was vroeger al zo. Hij heeft jarenlang bij haar thuis gewoond in Amsterdam. Zijn ouders wonen in Zeeland en hij studeerde Economie in Amsterdam. Hij is als een broer voor haar. Ze heeft hem altijd bewonderd. Bart is tien jaar ouder dan zij. Hoewel ze al vijfentwintig is, noemt hij haar nog steeds: mijn kleine nichtje.

Bart is dol op zeilen. Hij heeft haar vaak meegenomen op zeiltochten in Friesland. Friesland heeft veel grote meren. Daar kun je prachtig zeilen. Of op het IJsselmeer. Dat is veel groter. Heleen denkt altijd met plezier terug aan de zeiltochten met Bart. Dat heerlijke gevoel bijna te zweven over het water, zo schuin mogelijk! Heel spannend was dat. Of rustig dobberen tussen het riet in de sloten op een mooie zomerdag.

Dan zei Bart: 'Heleentje, ooit ga ik de wereld rondzeilen.'

Dan lachte Heleen. Ze geloofde er niets van.

Maar nu heeft Bart een nieuwe zeilboot gekocht. Een tweedehands polyester schip van twaalf meter. En met die boot wil hij een grote reis maken. Ja, het liefst rond de wereld. En onderweg werken op andere schepen om geld te verdienen. Heleen is blij voor hem, maar wat zal ze hem missen! Ze is ook een beetje bang. Een tocht over de oceanen, is dat niet gevaarlijk?

'Nee hoor,' zegt Bart. 'Ik bereid me goed voor. En wees niet bang. Mijn boot heet de *Helena*. Dat is een goed voorteken. Dus je zeilt een beetje met me mee, Heleentje.'

Daar moet ze om lachen. Ze weet dat hij intussen een goede schipper is, met veel wedstrijdervaring.

Op een dag belt hij haar op. 'De *Helena* ligt in de haven van Scheveningen,' vertelt hij. 'Ik moet haar deze week naar Hellevoetsluis brengen. Daar zetten ze een nieuwe mast op het schip. Een vriend van mij zou meegaan, maar hij is ziek geworden. Wil jij meegaan?'

Heleens hart springt op. Wat een uitdaging! Zeilen op zee! 'Ja, natuurlijk! Ik ga je helpen!'

Het is prachtig weer als de *Helena* de haven van Scheveningen uitvaart. Er waait een lichte noorderwind. De zon schijnt en de zee is blauw. Ze hebben de spierwitte zeilen gehesen. Heleen staat aan het roer en voelt hoe het schip mooi op de golven ligt.

Bart laat haar de zeekaart zien. 'Let straks goed op de boeien,' waarschuwt hij. 'Daarachter zijn gemene ondieptes, zie je? Daar mogen we niet komen.' Hij wijst de koers aan op het kompas. Ze varen zuidwest, met de stroom mee.

'Goed zo,' zegt hij. 'We komen er wel.' Hij gaat de kajuit binnen en brengt haar even later een kop koffie en een broodje. De zee maakt hongerig.

Het is een heerlijke middag. Wat is de zee lieflijk! Heleen geniet van de vrijheid, de ruimte, de zon op het water, het geluid van de golven tegen de huid van het schip. Wat gaan ze lekker snel. Ze passeren vissersschepen, ze zwaait vrolijk naar de mannen.

Na een paar uur wordt de wind zwakker. De zeilen beginnen te klapperen.

'We kunnen beter de zeilen strijken,' zegt Bart. 'We moeten niet in het donker aankomen. Ik zet de motor aan.'

Hij wil de motor starten. Maar wat is dat? Er gebeurt helemaal niets. Hij draait nog eens aan de sleutel. Drie keer, vier keer. Maar de motor weigert.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Heleen bezorgd.

'Blijf goed uitkijken,' zegt Bart rustig. 'En hou de diepte in de gaten. Ik controleer beneden.'

'En de zeilen?' 'Laat maar zo. Misschien komt er straks weer wind.'

Heleen vindt het niet leuk dat hij haar hier buiten alleen laat. Ze ziet hoe de stroom hen langzaam drijft in de richting van een boei. Daarachter ligt een ondiepte. Ze kijkt bezorgd naar de dieptemeter. Twaalf meter, elf meter. Elke minuut wordt het ondieper.

Wat duurt het lang, deze onzekerheid. Ze kijkt om zich heen. De zee is leeg en glad. De zon zakt al een beetje naar de horizon. Kan Bart de motor repareren? Stel je voor dat het niet lukt! Wat dan? Zes meter, vijf meter... 'Bart!' roept ze. 'Je moet komen.' Vier meter. Gelukkig. Het hoofd van Bart verschijnt. 'Gaat het goed?' 'Nee! We drijven naar een ondiepte.'

Hij schrikt. 'Een zandbank! Vlug, Heleen. De zeilen naar beneden. We gooien het anker uit.'

Binnen vijf minuten liggen ze te wiegen aan het anker. Bart verdwijnt weer naar beneden. 'Het komt goed,' zegt hij. 'Ik geloof dat ik iets heb ontdekt.'

Heleen voelt zich een beetje beven. Wat spannend is dit. Hoort dit bij het zeezeilen?

Maar dan, na een half uur komt Bart weer naar buiten en draait de contactsleutel van de motor om. Daar klinkt een geweldig geraas. Heleen schrikt enorm, maar ze kan wel in de lucht springen. 'Hij doet het!' Ze geeft Bart een klap op de schouder. 'Je bent geweldig!'

'Ach,' zegt Bart. 'Gewoon een los contactje.'